

на тая длъжност, понеже като уволнен офицер беше останал без работи. Преди дъзетоинския преврат той беше напуснал длъжността си без да ни се обади и зее длъжността поддиректор на Обществената безопасност. Беше близък човек на Кимон Георгиев. Струва ми се, че пак Кимон Георгиев преди това ходатайствуваше за назначаването му на каква и да е длъжност подходяща работа в Консорциума.

Като юристконсулт Брайко Луков често ходеше в Дупница да прави справки, да застъпва дела, да сключва спогодби и беше се оближил доста с К. Дацов. И затова имаше голяма надежда, че като действуваш чрез него, Дацов ще се погрижи за неговото опазване.

Когато Райна ми предаде думите на съпруга си, тъй като вече знаех кои са пострадалите при атентата, казах й:

- За голямо съжаление, не мога да направя нищо... Дацов също загина в развезините на гарбата. Загина с него и полк. Кислов. А в Обществената безопасност други връзки нямам.

Но понеже бях чул, че в Обществената безопасност е привлечен на работа Пана Бичев, то убедихме демократ, много честен и порядъчен човек, когото познавах от дълго време, тъй като се грижеше за охраната на Андрей Ляпчев, добавих:

- Мога да ти дам само едно писмо до Пана Бичев. Това писмо ще занесем в Дирекцията на полицията и ще му го предадем лично, или в краен случай ще го изпратим чрез други хора.

Написах писмото. Отново тя успява да премине всички полицейски и военни кордони и накрая не лично, предаде го. След това Бичев се изгуби като под земята. Търсих го много пъти, но не можех да вляза във връзка с него лично, нито по телефона. Може би се криеше и не искаше да се обади, или пък не се намираше в София.

Минаха няколко дни. Блокадата бе вдигната. Райна отново дойде при мен.

- Нищо не можех да узная за съдбата на Брайко - изплете отново